



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUJI 55788/2014, sp. zn. OOSČ 586/2014 OOSC/166/PK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 5.8.2014, č. j. KUJI 55788/2014, sp. zn. OOSČ 586/2014 OOSC/166/PK/2, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, Odbor dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 13. 5. 2014, vydané dne 15. 5. 2014, č. j. OD/612/14/RS, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným tím, že dne 20. 3. 2014 nejméně v 05:25 hod. řídil po pozemní komunikaci ul..... v obci motorové vozidlo, RZ: pod vlivem alkoholu, přičemž byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. U řidiče byla provedena běžná silniční kontrola a dechová zkouška na alkohol, která byla pozitivní. Opakovanou dechovou zkouškou analyzátozem Dräger Mobile Printer v. č. ARCK-0078 mu byla v 05:29 hod. naměřena hodnota 0,26 ‰ a v 05:34 hod. hodnota 0,24 ‰. Řidič s naměřenými hodnotami souhlasil, provedení odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu nežádal. Po odečtení odchylky ve výši 0,24 ‰, což je hodnota zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření a jeho propočet ovlivnit, od první dechové zkoušky (provedené blíže k době řízení vozidla), mu tedy byla jako nejnížší prokazatelná hladina alkoholu naměřena 0,02 ‰, čímž porušil ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a tím se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) téhož zákona v platném znění.

Za spáchání přestupku byla žalobci podle ust. § 11 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“) v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. c) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 18. 9. 2014 navrhl žalobce, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Namítl, že žalovaný i správní orgán prvního stupně rozhodly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, kdy vyšly fakticky z jediného měření, které po odečtu tzv. fyziologické hladiny vzaly za prokázaný důkaz o protiprávním jednání žalobce. Správní orgány obou stupňů postavily svoji argumentaci na zásadě nulové toleranci alkoholu, kdy tuto sdílí i žalobce, avšak není možné, aby správní orgány v duchu této zásady rezignovaly na řádné zjišťování a postup v prokazování z úřední povinnosti. Správní orgány obou stupňů se naprosto vyhnuly bližší úvaze při zkoumání, zda se mohl žalobce důvodně domnívat s ohledem na čas konzumace a množství alkoholu, že jeho množství (s ohledem na vstřebávání) musí být naprosto minimální. V této otázce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, www.nssoud.cz). Správní orgán se dále nevypořádal s formální a materiální stránkou přestupku. Žalobce v tom spatřoval porušení zásady legality, materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení.

Dále namítl nesrovnalosti v průkaznosti měření, neboť první měření bylo provedeno bez jakéhokoli vyhodnocení a záznamu, nebylo zhodnoceno, zda výsledek měření nebyl zkreslen jinými faktory, tj. vykouřením jedné cigarety mezi měřeními s hodnotou 0,26 ‰ alkoholu v krvi v 05:29 hod. a s hodnotou 0,24 ‰ alkoholu v krvi v 05:34 hod., správní orgány se nezabývaly předpokladem odbourávání alkoholu v krvi z údajů sdělených žalobcem o konzumaci třech piv o objemu 0,5 l v čase od 19:00 hod. do 21:45 hod. předcházejícího dne.

Ze strany Policie ČR nedošlo k výzvě k lékařskému vyšetření odběru krve nebo moči, nebylo provedeno zjištění psychomotorických schopností.

Dále shledal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Namítl, že žalovaný odmítl jeho argumentaci, nevypořádal se s odvolacími důvody žalobce, konkrétně týkající se předpokladů pro objektivní měření (část 2 odvolání), nepřipustil návrhy důkazů, tj. metodické pokyny (Metodický pokyn Ministerstva zdravotnictví pro postup při laboratorním stanovení alkoholu v krvi, rok 2006, Metodika MDCR k upřesnění některých správních činností a Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátory alkoholu v dechu P1 AAD vydaná Českým metrologickým institutem, rok 2008) bez odůvodnění v napadeném rozhodnutí. Dále namítl nespecifikování metodiky Českého metrologického institutu, když z ní vycházel při všech měření a stejně tak bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění stanovení odchylky 0,24 ‰, o kterou výsledek měření upravil.

Dále spatřoval zmatečnost a nepřezkoumatelnost v tvrzení uváděném rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o výsledku dechové zkoušky a řádném prokázání (str. 3 nahoře), které koliduje s posouzením stejné věci, provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, kde je uváděno, že druhá dechová zkouška byla negativní (str. 3 předposlední odst.).

Závěrem odkázal na judikaturu NSS a Ústavního soud ČR a namítl, že žalovaný nevyhodnotil specifikovanou judikaturu v podaném odvolání.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 10. 11. 2014 uvedl, že odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále konstatoval, že dechovou zkouškou byly získány dvě hodnoty alkoholu. Měření proběhlo s odstupem 5 minut a mezi oběma naměřenými hodnotami nebyl větší rozdíl jak 10%. Správní orgán prvního stupně vycházel z hodnoty naměřené blíže k době řízení vozidla. Žalovaný neshledal žádné pochybení a naměřenou hodnotu alkoholu považuje za spolehlivě zjištěnou. Policie provedla měření řádně, nebylo důvodu vyzývat žalobce k odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči. Vliv případných jiných faktorů na výsledek dechové zkoušky byl ve věci řádně prověřen a vyloučen. Skutečnost, že druhé měření vyšlo po odečtu odchylky negativně, nic nemění na skutečnosti, že žalobci byla kompletním měřením zjištěna nenulová hladina alkoholu a měření je způsobilé tuto skutečnost prokázat. Vyjádření formulované v napadeném rozhodnutí o negativním druhém měření a zároveň o plně dostačujících dvou záznamech z měření, není v rozporu či zmatečné a nemůže způsobovat nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Tvrzení žalobce, že s ním bylo provedeno měření alkoholu v dechu, jehož výsledky nejsou nikde zaznamenány, je irrelevantní. Spisový materiál neobsahuje žádnou zmínku o tomto měření a žalobce ani nevyjádřil své úvahy o tom, proč by toto měření mělo být pro posouzení věci významné. Žalovaný se domnívá, že s žalobcem mohla být provedena tzv. pasivní dechová zkouška, námitku však nepovažuje za relevantní.

K námitce, že měření alkoholu mohlo být ovlivněno vykouřením jedné cigarety, sdělil, že tato námitka byla vznesena až v odvolacím řízení a je irelevantní. Dospěl v této námitce k názoru, že vliv cigarety vykouřené před provedeným měřením na jeho výsledky je zcela vyloučen na základě časového odstupu mezi zastavením vozidla a provedenou dechovou zkouškou. Jelikož policisté jsou k měření řádně proškoleni, což je záležitost, kterou žalovaný nepovažuje za potřebnou dokazovat, tvrzení, že by policisté nechali žalobce mezi jednotlivými měřeními kouřit, je naprosto absurdní. Výše naměřených hodnot s klesavou tendencí pak kouření v průběhu měření zcela vylučuje. Tvrzení žalobce o skutečnostech kolik toho a kdy před jízdou vypil, přijal žalovaný s určitou rezervou, neboť toto nebylo možné spolehlivě prokázat. Zjišťování konkrétního množství vypitého alkoholu a čas konzumace jsou pro posouzení věci zcela irelevantní. Ze spisového materiálu policie vyplynulo, že z koordinace pohybů žalobce nebylo ovlivnění alkoholem patrné, ale zápach alkoholu patrný byl.

Nesouhlasil ani s tvrzením, že se nevypořádal se všemi odvolacími důvody obsaženými v odvolání žalobce. Všemi námitkami se důkladně zabýval, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, řádně přezkoumal. Věc byla projednána a rozhodnuta zcela v souladu s právními předpisy.

Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Územní odbor Žďár nad Sázavou, Dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 20. 3. 2014, č. j. KRPJ-31928/PŘ-2014-101406-PAT, v němž je popsán skutkový děj ze dne 20. 3. 2014 v 5:25 hod. na ul. v obci, tak jak uvedeno již výše. Dále je ve spisu založen úřední záznam Policie ČR ze dne 20. 3. 2014, výsledky provedených dechových zkoušek pomocí digitálního dechového analyzátoru Dräger Alcotest 7510 Standard, provedených u žalobce dne 20. 3. 2014, kalibrační protokol č. 13/961,3/ 5-7 dechového analyzátoru výše uvedeného vystavený Dräger Safety s.r.o., Pod Sychrovem I/64, 101 00 Praha 10 ze dne 21. 11. 2013 s dobou platnosti ověření končícím dne 21. 5. 2014. Dále se ve spise nachází výpis z evidenční karty žalobce ze dne 14. 4. 2014 prokazující 0 záznamů o přestupcích, oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 14. 4. 2014, sp. zn. OD/612/14/RS s nařízením jednání na 5. 5. 2014 v 10:00 hod., protokol z ústního jednání, kterého se účastnil žalobce, kdy uvedl po seznámení se s obsahem spisu, že nemá co dodat. Dále ve spise se nachází rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 5. 2014, vydané dne 15. 5. 2014, č. j. OD/612/14/RS, odvolání žalobce ze dne 28. 5. 2014 a rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. KUJI 55788/2014, sp. zn. OOSČ 586/2014 OOSC/166/PK/2, které je předmětem přezkumného soudního řízení.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná **žaloba** z hlediska uplatněných žalobních námitek **není důvodná**.

Soud úvodem konstatuje, že žalovaným bylo vedeno řízení pro přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s ust. § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo použití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod jejich vlivem.

V dané věci je nesporné, že žalobce dne 20. 3. 2014 nejméně v 05:25 hod. řídil po pozemní komunikaci ul. v obci motorové vozidlo, RZ: bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou byl ještě pod jeho vlivem. Byl zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. U řidiče byla provedena běžná silniční kontrola a dechová zkouška na alkohol, která byla pozitivní. Opakovanou dechovou zkouškou analyzátozem Dräger Alcotest 7510 Standard, výrobní č. ARCK-0078 mu byla v 05:29 hod. naměřena hodnota 0,26 ‰ a v 05:34 hod. hodnota 0,24 ‰. Řidič s naměřenými hodnotami souhlasil, provedení odborného lékařského vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu nežádal. Po odečtení odchylky ve výši 0,24 ‰, což je hodnota zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření a jeho propočet ovlivnit, od první dechové zkoušky (provedené blíže k době řízení vozidla), mu tedy byla jako nejnižší prokazatelná hladina alkoholu naměřena 0,02 ‰ alkoholu.

Jeho stížní námitky však směřují proti tomu, že správní orgán se nezabýval předpokladem odbourávání alkoholu v krvi z údajů sdělených žalobcem, zda se nemohl žalobce důvodně domnívat s ohledem na čas konzumace a množství alkoholu, že jeho množství (s ohledem na vstřebávání) musí být naprosto minimální. Zjištěné promile alkoholu bylo ovlivněno vykouřením jedné cigarety mezi provedenými měřeními, což správní orgány nevyhodnotily.

Ke stížní námitce ohledně bagatelnosti naměřené hodnoty alkoholu v dechu odkazuje soud na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, www.nssoud.cz, v němž vyslovil názor, že „*jakákoliv naměřená hodnota vyšší než 0 nasvědčuje výskytu určitého množství alkoholu v organismu. Z tohoto pohledu je tedy třeba každý takový výsledek dechové zkoušky považovat za pozitivní, přičemž i minimální hodnota alkoholu v dechu řidiče naměřená při dechové zkoušce vznáší pochybnost o tom, zdali tento řidič před řízením motorového vozidla nepožil alkoholický nápoj a nebyl při řízení vozidla pod jeho vlivem*“. Tento způsob posuzování vychází ze zásady tzv. nulové tolerance alkoholu při řízení motorových vozidel, která v České republice platí a podle níž je jakékoliv množství alkoholu z požití alkoholických nápojů způsobilé k tomu, aby jím byl řidič při řízení ovlivněn. V jejím důsledku lze rozlišit pouze dvě kategorie naměřených hodnot alkoholu u osob řídících

vozidlo, nebo jedoucích na zvířeti ve smyslu zákona o silničním provozu, hodnoty nulové a nenulové. Zákonodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů.

V rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78, www.nssoud.cz, je uvedeno, že „prokáže-li správní orgán právně konformním způsobem přítomnost alkoholu v krvi obviněného a tato skutečnost je zapříčiněna požitím alkoholického nápoje, jsou (za dalších předpokladů) naplněny znaky skutkové podstaty přestupku dle § 22 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích“. Ve stejném rozhodnutí vyslovil dále názor, podle něhož „předchází-li orgány veřejné moci do jisté míry obraně obviněných prostřednictvím argumentů souvisejících s tzv. fyziologickou hladinou tím, že za prokazatelné ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje považují pouze hodnoty vyšší než 0,20 g/kg alkoholu v krvi, je jejich chování vedeno pochopitelnou snahou o zefektivnění výkonu veřejné moci, přestože se může jevit problematickým z hlediska zásady legality, která se uplatní i ve správním trestání. Z takového postupu však není možno bez dalšího dovodit, že se postih daného přestupku fakticky uplatní až od „nemarginální“ hranice alkoholu v krvi, resp., že této hladině se přibližují hodnoty, jako je 0,24 g/kg v posuzované věci, zakládají rozumné pochybnosti o ovlivnění alkoholem v důsledku požití alkoholického nápoje“. Soud konstatuje, že tento právní názor je přiléhavý na souzenou věc.

V případě žalobce je rozhodnou skutečností zjištěná přítomnost alkoholu v krvi. K naplnění objektivních znaků skutkové podstaty tedy mohlo dojít jen tak, že žalobce požil alkoholický nápoj a poté řídil vozidlo v natolik krátké době po tomto požití, že byl ještě pod vlivem alkoholického nápoje. Znakem skutkové podstaty výše uvedeného přestupku je to, že pod vlivem alkoholu jako účinné látky alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky mající vliv na řidičovu pozornost a schopnost ovládat vozidlo se žalobce musel dostat jen a pouze požitím tohoto nápoje, resp. této látky. Protože výskyt alkoholu v těle může být zapříčiněn i jinými faktory než pouze požitím alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky s alkoholem jako účinnou látkou, slouží z praktických důvodů k eliminaci tohoto jevu odečet toleranční hodnoty z naměřené hodnoty alkoholu v dechu ve výši 0,24 ‰. Kdy správní orgán tuto odchylku užil a ve výroku rozhodnutí vyjádřil, proč ji užil. V případě pochybností o správnosti údajů vyplývajících z orientační dechové zkoušky existuje i možnost odborného lékařského vyšetření spojeného s krevní zkouškou. K tomu, aby mohla být shledána vina za spáchání přestupku podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu tak musí být prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi žalobce z přestupku byla zapříčiněna tím, že požil alkoholický nápoj nebo jinou návykovou látku s alkoholem jako účinnou látkou. Znamená to tedy, s ohledem na požadovaný důkazní standard a důkazní břemeno, které v přestupkovém řízení leží na správním orgánu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55, www.nssoud.cz), že musí být nad vší rozumnou pochybnost prokázáno, že přítomnost alkoholu v krvi řidiče má právě tuto příčinu, a že tedy nebyla způsobena příčinou jinou. Důkazní břemeno nese správní orgán. K orientační dechové zkoušce byl použit přístroj Dräger Alcotest 7510, u něhož nebylo důvodu se domnívat, že by měřil hladinu alkoholu zkresleně. Ve správním spise je založen i kalibrační protokol č. 13/961,3/ 5-7 dechového analyzátoru výše uvedeného vystavený Dräger Safety s.r.o., Pod Sychrovem 1/64, 101 00 Praha 10 ze dne 21. 11. 2013 s dobou platnosti ověření končícím dne 21. 5. 2014. Bylo tedy použito měřicí zařízení schválené autorizovaným institutem. V této souvislosti soud poukazuje na závěr vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 1. 6. 2011, sp. zn. IV ÚS

868/11, v němž je uvedeno, že „specifikace přístroje či metody měření rychlosti je otázka technická a nikoliv právní. Pro účely právních vztahů je přitom postačující stanovení povinnosti orgánům veřejné moci používat měřicí přístroje pracující s deklarovanými veličinami a jejich jednotkami, jak je upraveno v zákoně č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů“. Pro danou věc bylo důležité, že správní orgány si ověřily schválení měřicího přístroje. Je třeba rovněž zdůraznit, že eventuálně pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení ve výši 0,24 %, která je na výsledek měření aplikována. V souzené věci tomu tak bylo.

Z průběhu správního řízení je zřejmé, že podkladem pro rozhodnutí bylo oznámení o spáchaném přestupku, úřední záznam ze dne 20. 3. 2014, kalibrační protokol měřicího zařízení a záznam o průběhu měření ze dne 20. 3. 2014 v 05:29 hod. a v 05:34 hod.

Podle krajského soudu jsou predestované důkazní prostředky dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, zvláště pak za situace, kdy sám žalobce nepopíral, že to byl on, kdo byl zastaven a testován na alkohol v krvi, výsledky dechových zkoušek na místě jako správné podepsal a nikterak naměřené hodnoty alkoholu nezpochybňoval. Důkazem tohoto jsou jeho vlastnoruční podpisy na úředním záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů ze dne 20. 3. 2014. Vyšetření žalobce nežádal, uvedenou skutečnost rovněž potvrdil svým vlastnoručním podpisem v záznamu přestupku Policie ČR ze dne 20. 3. 2014. Při ústním jednání uvedl, že k věci nemá co dodat, nenavrhl žádné důkazy, neuvedl nic o vykouření jedné cigarety mezi provedenými měřeními, tuto stěžejní skutečnost tvrdil až v odvolání a v dané žalobě. Žalovaný ve svém vyjádření a v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4) jednoznačně argumentačně tuto námitku vyvrátil.

Soud nemohl na základě výše uvedeného přisvědčit žalobní námitce týkající se vykouření jedné cigarety a možnosti ovlivnění naměřených hodnot v důsledku této tvrzené skutečnosti. Tato námitka se jeví jako zcela účelová. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35, z něhož vyplývá „*primárně důkazní břemeno je na správním orgánu, pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal*“. Žalobce nezpochybňoval výsledky provedených dechových zkoušek, a ačkoliv byl poučen, že v případě nesouhlasu s výsledky má možnost se podrobit lékařskému vyšetření, toto nežádal. Dále si soud dovolil poukázat na rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2014, č. j. 4 As 85/2014-40, dle kterého „*právo je určeno těm, kteří se o svá práva starají a bděle reagují na přicházející právní výzvy*“. Pokud je u někoho zjištěn alkohol při jízdě motorovým vozidlem a zároveň je mu známo, že výsledek mohl být ovlivněn vykouřením cigarety, pak nežádat v takové situaci odběr krve je právě nedostatkem povinné právní bdělosti, kterou takový člověk má mít. Pokud tvrzením žalobce byl důkaz provedený dechovou zkouškou zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a bylo proto na něm, aby svá tvrzení prokázal, např. žádostí o odběr krve, což však neučinil.

Pokud žalobce argumentoval tím, že mezi daným měřením vykouřil jednu cigaretu, která dle něho mohla zkreslit naměřené výsledky, současně se necítil před jízdou pod vlivem alkoholu a nepředpokládal, že po více jak sedmi hodinách po požití tří 0,5 l desetistupňových piv by měla být v jeho těle hladina alkoholu vyšší než je hladina fyziologická, je třeba se pozastavit nad nelogičností jeho počínání. Je velmi obtížné se vyjádřit k poněkud nesrozumitelnému jednání, kdy v případě naměřených hodnot alkoholu v těle i po poučení,

kteř se mu dostalo ze strany PČR, netrval na lékařském vyšetření odběrem krve, zejména když tento úkon by eventuálně mohl prokázat opodstatněnost a věrohodnost jeho tvrzení. Své tvrzení ani v žalobě ničím nedokládal. S oznámení přestupku Policie ČR plyne informace, že na místě kontroly mu byla zakázána další jízda, vozidlo si v místě kontroly zajistil, dané oznámení podepsal právě pod daným textem a následně v kolonce „podpis občana“. Z postupu žalobce, pokud se podrobil zákazu další jízdy a ničeno na místě kontroly nenamítal, je zřejmé, že byl sám přesvědčen o správném výsledku měření a svém ovlivnění alkoholem.

Dále ve vztahu k provedení měření žalobce namítl, že byl podroben celkem třem dechovým zkouškám, kdy výsledky prvotního měření nejsou nikde zaznamenány. Ve spisovém materiálu Policie ČR nejsou o tomto žádné informace a žalobce toto své tvrzení ničím nedokládá. Žalovaný se k dané skutečnosti vyjádřil v napadeném rozhodnutí (str. 5 odst. 2) a dále ve vyjádření k žalobě, kdy soud tak jako žalovaný považuje tuto námitku za irelevantní. Žalobce nikterak neodůvodňuje, jaký vliv by případně měla mít tato skutečnost na výsledky měření. Žalovaný odůvodnil, že z praxe lze vyvodit, že měření mohlo být započato tzv. pasivní dechovou zkouškou, kdy se na přístroji objeví pouze nápis „alkohol“ nebo „bez alkoholu“. Pokud je zjištěna přítomnost alkoholu, provádí se podrobné měření na zjištění přesné hodnoty alkoholu, jak tomu bylo v souzené věci. Ve spise jsou založeny záznamy o provedeném měření, které žalobce vlastnoručně podepsal a soud považuje tyto důkazní prostředky za dostačující k objasnění skutkového stavu věci bez jakýchkoliv pochybností.

Soud neshledal důvodnou ani žalobcovu námitku, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími důvody žalobce, konkrétně týkající se předpokladů pro objektivní měření (část 2 odvolání), kdy žalovaný dostatečně odůvodnil tuto vznesenou námitku a vyvrátil ji na str. 4 rozhodnutí. Jak soud výše konstatoval s odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 5 As 24/2009-65, www.nssoud.cz, v ČR platí zásada nulové tolerance alkoholu. Zákodárce žádným způsobem nekonstruuje třetí kategorii, která by zahrnovala naměřené hodnoty nízké až bagatelní, ani neumožňuje odvození její existence z platných právních předpisů. Jsou pouze dvě kategorie, a to nulové a nenulové.

Dále soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, že se žalovaný nevypořádal s návrhy na provedení důkazů ve formě metodik, neboť stanovisko žalovaného v této věci je uvedeno na straně 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí, s danou argumentací se ztotožňuje i soud. Pro správní orgány jsou tyto metodiky běžnou pracovní pomůckou, kdy se jimi řídí při své činnosti. V souzené věci nebylo důvodu pochybovat o naměřených hodnotách, a to i s ohledem na tvrzení samotného žalobce na místě samém o době, druhu a množství požitého alkoholu, tedy ani o tom, že se mohlo v době provádění dechové zkoušky jednat o zbytkový alkohol. Nebylo tedy žádného důvodu k tomu, aby správní orgány posléze zjišťovaly a prováděly další důkazy stran náležitého zjištění skutkového stavu. Je třeba opakovaně zdůraznit, že žalobce při provedené kontrole nenavrl provedení lékařského vyšetření odběrem krve, tzn., že pokud netvrdil nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém, správní orgán měl důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případu tohoto druhu. Na tomto místě soud cituje z rozsudku NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, www.nssoud.cz, následující: „*nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností (např. silný zápach po alkoholu z úst, rozšířené zornice očí aj.), následnou (opakovaně provedenou) dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za*

nej skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy“. Žalovaný tak postupoval v souladu s ust. § 52 správního řádu, ze kterého vyplývá, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Uvedené metodiky však takovýmto důkazem nebyly.

Nedůvodná je i žalobní námitka, že se správní orgány obou stupňů nevypořádaly s formální a materiální stránkou přestupku. Z hlediska objektivních znaků není v projednávané věci sporu, že existence alkoholu v těle žalobce byla prokázána dechovou zkouškou. Na to žalobce sám uvedl, že předcházejícího dne v nočních hodinách požil určité množství alkoholu, tj. piva. K závěru, že tímto jednáním došlo ke spáchání přestupku podle § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, lze však dospět pouze tehdy, pokud vedle objektivních znaků skutkové podstaty byly naplněny i znaky subjektivní (viz např. rozsudky NSS č. j. 5 As 32/2008-51, č. j. 2 As 46/2005-55, www.nssoud.cz).

Žalobce se v žalobě snažil nastínit, že když začal řídit vozidlo, domníval se, že již nebyl ovlivněn alkoholem z předchozího dne. Je tedy nepochybné, že věděl, že svým jednáním (řízením vozidla pod vlivem alkoholu pocházejícího z alkoholického nápoje) může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (objekt přestupku, jímž je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo). Věděl totiž, že v době ne zcela vzdáleně předcházející době, kdy vozidlo řídil, požil alkoholický nápoj. Úkolem správního orgánu proto bylo postavit najisto, že důvody, pro které žalobce spoléhal na to, že neporuší nebo neohrozí zájem chráněný zákonem, nejsou přiměřené. Podle rozsudku sedmého senátu NSS ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-100, www.nssoud.cz „*přiměřenost důvodů žalobce musela být založena na jeho úvaze, zejména o tom, kdy (s jakým časovým odstupem) před řízením vozidla pil alkoholické nápoje, v jakém množství a zda jeho tělo odbourává alkohol standardně nebo s tím má potíže vedoucí k prodloužení doby odbourávání oproti obvyklým poměrům. Jestliže by žalobce pil alkoholické nápoje v natolik krátkou dobu před řízením vozidla a v natolik velkém množství vzhledem k této době a s přihlédnutím k přípravným jemu známým nestandardním obtížím jeho těla s odbouráváním alkoholu, že by se nemohl rozumně domnívat, že v mezidobí jeho tělo již alkohol odbouralo, pak by jeho důvody, pro které se spoléhal, že zájem, aby neřídil pod vlivem alkoholu, neporuší, nebyly přiměřené“.* V další části citovaného rozsudku zaujal NSS stanovisko, že „*pro závěr o zavinění žalobce je tedy nezbytné, aby bylo prokázáno, že neměl vzhledem k okolnostem přiměřené důvody pro závěr, že (již) alkohol v jeho krvi není“.*

Naopak pátý senát NSS vyslovil v usnesení ze dne 30. 5. 2012, č. j. 5 As 126/2011-59, www.nssoud.cz, jímž věc postoupil dle ust. § 17 odst. 1 s. ř. s. rozšířenému senátu názor „*že skutečně, existují „rozumné důvody“, pro které je možné pachatele nevinit z přestupku řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, (např. z hlediska zdravotního, zpomalený proces odbourávání alkoholu. Tyto důvody by však byl povinen prokazovat obviněný. Důkazní břemeno stran takových skutečností nemůže ležet na správním orgánu. Zjišťování možných skutečností, které by mohly ovlivnit zjištěnou hladinu alkoholu v těle pachatele /tím méně zcela absurdní požadavek na prokázání toho, jakým způsobem se alkohol do těla pachatele dostal/, není zcela představitelné a ani proveditelné“.* Na dalším místě citovaného rozsudku je uvedeno „*správní orgán přitom takový údaj je jen stěží schopen ověřit (např. zda pachatel skutečně použil pouze 0,7 l vína nebo 2 l vína, 2 piva nebo 10 piv, zda tomu bylo ve 20:00 hodin předchozího dne, nebo ve 2:00 hodin ráno); nemůže být proto jako vstupní údaj pro*

výpočet doby, kdy pachatel má za to („rozumně se domnívá“), že již v jeho těle alkohol být nemůže, je ničím nepodložené tvrzení, z něhož by měl správní orgán vycházet a dovozovat, zda zde existují „rozumné důvody“ či nikoliv“.

Rozšířený senát rozhodl v předložené věci usnesením ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, www.nssoud.cz. Především konstatoval, že v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu), stran naplnění znaků subjektivní stránky, dále konstatoval, že obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svoji obhajobu jakákoliv tvrzení ani o nich nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy; ust. § 52 věta první správního řádu se v řízení o přestupku neuplatní. Rozšířený senát mimo jiné v citovaném usnesení dále konstatoval: *„posuzování vlivu alkoholu na vlastní organismus je otázkou skutkovou, její nesprávné vyřešení ústí v rozhodnutí řídit vozidlo však může přinést řidiči porušení citovaného zákazu, a tedy i odpovědnost za přestupek. Z hlediska zavinění mohou nastat zásadně několikere situace: buďto řidič ví, že je pod vlivem alkoholu, a přesto řídí vozidlo, pak o jeho odpovědnosti není pochyb, dokonce v její úmyslné formě. Nebo se řidič domnívá, že pod vlivem alkoholu není, protože žádný alkohol nepožil nebo sice s takovým časovým odstupem, že účinky alkoholu negativně ovlivňují schopnost řízení, již pominuly. Pak je otázkou, zda alkohol mohl požit nevědomě a přitom ani v okamžiku požívání ani později jeho účinky nepocíťoval, a mylil se tedy ve svém úsudku o požití, nebo zda usoudil, že důvody, pro něž učinil vlastní závěr o neovlivnění organismu alkoholem, jsou či nejsou přiměřené“.* Nejvyšší správní soud poté v rozsudku ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, www.nssoud.cz uvedl, že *„...pokud osoba požije alkohol a následně řídí motorové vozidlo, s nímž jede v silničním provozu, lze zpravidla vždy seznat zavinění minimálně ve formě nedbalosti nevědomé. Požije-li osoba skutečně alkohol (jak tomu v posuzovaném případě bylo), není na místě „rozumně“ spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn; hodlá-li po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo“.*

Podle ust. § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z nedbalosti je spáchán přestupek tehdy, pokud pachatel

- a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí – nedbalost vědomá nebo
- b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl – nedbalost nevědomá.

Ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně spojuje se spácháním přestupku (po stránce objektivní) již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo, nevyžaduje se speciální forma zavinění, postačí tedy i nejnižší forma zavinění, a to nedbalost vědomá, popř. nevědomá.

Lze rovněž poukázat na obecné povinnosti, které účastník silničního provozu má dle ust. § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu, tj. chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým

jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí, ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Hodlá-li tudíž osoba, která požíla předchozího dne alkohol, řídit motorové vozidlo, a není si jista tím, zda je či není ještě pod vlivem alkoholu, měla by svoji způsobilost k řízení vozidla ověřit např. běžně dostupným testerem na alkohol (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, www.nssoud.cz). Vzhledem k tomu, že právní názor Nejvyššího správního soudu uvedený v citovaném rozsudku překonal právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96, www.nssoud.cz, soud v projednávané věci postupoval v souladu s judikátem NSS, sice rozsudkem ze dne 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, který je zcela aplikovatelný na předmětnou věc, neboť žalobce uvedl, kdy a kolik alkoholu požil, nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem, pokud tak usuzoval, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Tvrzení o vykouření jedné cigarety mezi měřeními bylo nepřesvědčivé a ničím nepodložené, neboť mělo-li by tomu tak být, pak by bylo v zájmu žalobce samotného, aby poté, co mu byly naměřeny hodnoty alkoholu v dechu, nárokoval provedení lékařského vyšetření za účelem odběru krve, což však nenavrl, s výsledky měření souhlasil.

Krajský soud v Brně v dané věci v kontextu se závěry usnesení rozšířeného senátu NSS poukazuje na to, že tvrdí-li žalobce, že určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu mj. též vyplývá, že pokud obviněný netvrdí nic jiného, než co zjistily příslušné orgány na místě samém v den a místě kontroly, správní orgán má důvod vycházet z obvyklých dějových a časových posloupností případu tohoto druhu. „*Nezpochybní-li řidič, u něhož je na základě podezření pojatého z jiných skutkových okolností následnou opakovaně provedenou dechovou zkouškou naměřena vyšší hladina alkoholu v krvi, a které pak odpovídají i jeho tvrzení o množství a době předchozího požívání alkoholu, tato fakta, není povinností zasahujících orgánů „domýšlet“ za něj skutková jiná tvrzení a opatřovat ještě další a vzhledem k objasněnému skutkovému stavu nadbytečné důkazy*“. V případě nyní projednávaném nebylo dle názoru soudu důvodu pochybovat o naměřených hodnotách s ohledem na tvrzení samotného žalobce na místě samém o době, druhu a množství požitého alkoholu, tedy ani o tom, že se mohlo v době provádění dechové zkoušky jednat o zbytkový alkohol. Soud proto dospěl k závěru, že se žalobce dopustil zaviněného jednání, a to byť jen ve formě nedbalosti vědomé, popř. nevědomé. Případné liberační důvody musí v takovém případě vždy prokazovat žalobce, nikoliv však správní orgán.

Další žalobní námitkou brojil proti tomu, že je zmatečné a nepřezkoumatelné tvrzení uváděné rozhodnutím správního orgánu prvního stupně o výsledku dechové zkoušky a řádném prokázání (str. 3 nahoře), které koliduje s posouzením stejné věci, provedené žalovaným v napadeném rozhodnutí, kde je uváděno, že druhá dechová zkouška byla negativní (str. 3 předposlední odstavec). Soud přisvědčil argumentaci žalovaného, že vyjádření formulované v napadeném rozhodnutí o negativním druhém měření a zároveň o plně dostačujících dvou záznamech z měření není zmatečné a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4

dostatečně vyvrátil tvrzení žalobce o tom, že hodnota alkoholu v krvi žalobce nebyla prokázána. Pokud byla druhým měřením naměřena žalobci hodnota alkoholu v krvi 0,24 ‰ nelze to vyhodnotit tak, že obviněnému nebyl alkohol v krvi vůbec zjištěn. Alkohol v krvi byl žalobci prokázán prvním měřením ve výši 0,26 ‰ a po odečtu stanovené odchylky 0,24 ‰, což je hodnota zahrnující součet možných faktorů, které mohou výsledek měření a jeho propočet ovlivnit, hodnota 0,02 ‰ alkoholu v krvi. Klesavá tendence u měřených hodnot se předpokládá v souvislosti s postupným odbouráváním alkoholu v organismu. V souzené věci však nebyla hodnota nulová a tudíž bylo zcela jednoznačně prokázáno žalobci, že řídil vozidlo k předmětné době pod vlivem alkoholu. Pro druhé měření bylo rozhodující, že rozdíl mezi naměřenými hodnotami nebyl větší jak 10%, čímž byly vyloučeny jiné vlivy než vliv požitého alkoholu.

Závěrem k námitce žalobce, že žalovaný nevyhodnotil specifikovanou judikaturu v odvolání, soud uvádí, že žalovaný své stanovisko k předkládané judikatuře žalobcem vyslovil v napadeném rozhodnutí na straně 5, kdy se s danou judikaturou neztotožnil a uvedl, že žalobce vytrhává z kontextu danou argumentaci a pokouší se ji aplikovat na souzenou věc.

Žalobce uvádí v žalobě odlišnou judikaturu než v odvolání. Soud konstatuje, že judikatura uváděná v žalobě, konkrétně rozsudek NSS ze dne 19. 2. 2014, č. j. 3 As 89/2013-33, www.nssoud.cz, není na daný případ přílehavý, v posuzované věci se jednalo o to, že krajský soud se nevypořádal s námitkou žalobce o neuplatnění přepočtové odchylky, což v souzené věci nebylo a nemohlo být namítáno, neboť zde správní orgán postupoval v souladu s metodikou Českého metrologického institutu a užil přepočtovou odchylku. Dále ani odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2010, č. j. 6 Tdo 351/2010, www.nssoud.cz, není na souzenou věc přílehavý. Jednalo se o jiný skutkový základ, kdy podstata spočívala v tom, že z popisu skutku (ani ve spojení s odůvodněním) nešlo dovodit, jak byla schopnost obviněného řídit motorové vozidlo snížena. Ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu jednoznačně spojuje se spácháním přestupku (po stránce objektivní) již to, že pachatel je pod vlivem alkoholu a řídí motorové vozidlo, nevyžaduje se podrobný popis, zda byla jeho schopnost řídit vozidlo snížena. Ze spisového materiálu Policie ČR vyplynulo, že z koordinace pohybů žalobce nebylo ovlivnění alkoholem patrné, ale zápach alkoholu patrný byl. Bylo zde tedy dostatečně prokázáno, že řidič byl pod vlivem alkoholu v době, kdy řídil vozidlo, objektivní stránka i subjektivní stránka přestupku byla naplněna, vzhledem k výše uvedenému. Konečně ani odkaz žalobce na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 94/97 a sp. zn. II. ÚS 686/02 není případný, neboť v nyní projednávané věci žalovaný i správní orgán prvního stupně usoudily, že na podkladě provedeného dokazování bylo možno dospět v předmětném řízení k jednoznačnému závěru prokazujícímu odpovědnost žalobce z přestupkového jednání, když na základě uceleného řetězce přímých i nepřímých důkazů tyto tvoří ucelený logický provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Správní orgány vycházely ze záznamu přestupku Policie ČR a záznamu o provedených dechových zkouškách, se kterými žalobce souhlasil, a které jsou jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, a které byly získány kalibrovaným a schváleným měřícím zařízením (což bylo doloženo kalibračním protokolem).

Soud dospěl ve shodě se správními orgány obou stupňů k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností shledán vinným ze spáchání popsaného přestupku.

Soud považuje za vhodné závěrem připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy, minimálně implicitně, vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, www.nssoud.cz). I Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. bod 24 nálezu ÚS ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, kdy uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami účastníků, nesmí být přemrštěné. Takové požadavky přehnané by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Také NSS ve svém rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, www.nssoud.cz, konstatoval, že „povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace.“

Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 či rozsudek NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, www.nssoud.cz).

Ve světle shora uvedených právních úvah dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 17. března 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová